

Ko vodovje zapoje skozi tankočutno kamero

Balet rečnega toka

LJUBLJANA (om) - Dobrih sto let po Gregorčičevi odi najlepši hčeri planin - Soči - smo ob koncu tisočletja dobili prav tak biser, a v sedanjem času ustreznem 'rokopisu'. Približno šolsko uro dolg video balet reke v štirih letnih časih **V zrcalu reke** je podpisal Andrej Zdravič, v ZDA šolani in uveljavljeni filmar in videast.

Obiskovalci informacijskega središča TNP v Trenti so sicer že lahko videli Zdravičevo delo **Skrivnosti Soče** (1995), video instalacijo na šestih monitorjih, prek katerih so podvodni posnetki Soče elektronsko krmiljeni. Najnovejše delo je pravzaprav nadaljevanje in konec projekta - prvi spomenik Soči. Seveda je malce pretenciozno govoriti o spomeniku nečemu, kar je bilo, je in bo, vendar Zdravičev tankočutni rokopis popelje gledalca pod gladino naše najlepše reke na tako subtilen način, da še sam začuti veličastnost sveta, v katerega v najboljšem primeru sam stopi le do kolen.

Življenje in prav posebne ritme je avtor beležil s statično akmero, zornina ni uporabljal, in tako še bolj izpostavil čistega duha Velike reke. Gre za rezultat avtorjeve nenehne fascinacije nad terapevtsko močjo gibanja v naravi in njegovim velikim potencialom za drugačno vrsto narativnega filma. Zvok je seveda zvok narave, zvok vodnih kadenc in šum zvočne krajine, torej reke; tu in tam, zlasti spomladi in poleti, se mu pridruži le še ptičje oglašanje.

Čeprav je v **V zrcalu reke** večinoma možno gledati kot povsem abstraktno slikarijo, pa je treba poudariti, da podvodni posnetki niso bili elektronsko obdelani oziroma transformirani. Zdravičevo delo je upravičeno eden od vrhuncev letošnjega Evropskega meseca kulture; poln avditorij na Ljubljanskem gradu pa je - vključno z nagovorom predstavnika ministrstva za kulturo - potrdil, da Zdravičevo oko najbolj temeljito v Soči vidi tisto, kar je pred njim zrl Simon Gregorčič.